

„Most és halálunk óráján. Amen.”

† Jánossy Gábor emlékére

1956 – 2024

Fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy Jánossy Gábor Miklós, a Stella Maris Alapítvány elnöke, a Tengernek Csillaga folyóirat felelős szerkesztője, engesztelő testvérünk, férj, nagycsaládos édesapa és nagyapa, életének 69. évében, 2024 pünkösdi utáni XXI. hétben, október 15-én, Avilai Szent Teréz napján, szentségekkel megerősítve, gyors lefolyású betegségét követően visszaadta lelkét Teremtőjének.

Utolsó útjára 2024. november 8-án 12:45 órakor kísérjük a Farkasréti temetőben, ahol a boldog feltámadás reménye alatt végső nyugalomra helyezzük. A lelke üdvösségéért mondott gyászmise 15 órai kezdettel lesz a Városmajori Jézus Szíve Plébániatemplomban. YouTube élő közvetítés linkje: <https://shorturl.at/6s8p2>

A Tengernek Csillaga XXIX/6. számában, megtartva a lap szokásos elemeit, mindenekelőtt Reá emlékezünk, majd következik három utolsó írása, amelyeket már betegágyon, egy héttel halála előtt fejezett be. Mint közeli barát és munkatárs, Krisztusban kistestvér írom e töredékes sorokat. Az Úr a mi bíránk, a „szívek és vesék vizsgálója”(Zsolt 7,10; Jer 11,20; Jel 2,23), ki mindent tud. Amit én lejegyezhetek, szükségképpen csak foszlányos lehet, de ahhoz talán elégséges, hogy felismerjük Gábor testvérünk életszentségre törekvésének ragyogó elemeit. Máriás lelkülete, alázatos hite vigasztalást nyújthat, hálát ébreszthet, és példát jelenthet mindnyájunk számára, akik tiszteljük és szeretjük Őt.

A Tengernek Csillaga folyóirat születése

Kevesen tudják, hogy a Tengernek Csillaga folyóirat fogadalmi ajándéka a Szűzanya részére. Történt egyszer, hogy egyik testvérének a leánya gyógyíthatatlan betegségben szenvedett. Ekkor Isten Anyjához fordultak segítségért, mégpedig a venezuelai Caracas közelében fekvő Betániában („dél-amerikai Lourdes”), a helyi püspök által is megvizsgált és elfogadott Mária-jelenések helyén. A leány ezt követően csodálatosan meggyógyult. A Család szentül meg volt győződve arról, hogy imádságuk meghallgatásra talált. Gábor hálából 1996-ban létrehozta a Stella Maris Alapítványt, és a Szűzanya közvetlen szolgálatába szegődött.

A 2000 óta közhasznú alapítvány Isten nagyobb dicsőségére, díjazás nélkül dolgozik. Tevékenységének a középpontjában a katolikus hagyományok őrzése, ápolása áll. Elsőszámú eszköze a *Tengernek Csillaga* című, 1996. novemberétől kéthavonta megjelenő máriás folyóirat. Az Alapítvány gondozásában továbbá igen nagy számban születtek könyvek, imafüzetek, szentképek is, főként Isten Szent Anyjának a tisztelete, a rózsafüzér, az Oltáriszentség, a Szent Angyalok és az engesztelés témájában. Sok egyéb könyv mellett kiadta Bangha Béla eucharisziáról és szentmiseről szóló köteteit, Athanasius Schneider *Corpus Christi* című művét, a 120 rózsafüzért tartalmazó imakönyvet. A kiadó teológiai horizontja kiterjedt a szentmiseáldozat titkára, az Eucharisziára, az engesztelésre, Szűz Mária és a Szent Angyalok tiszteletére, az eszkatológia kérdéseire, valamint a magánkinyilatkoztatásokra.

Lelkiéletének főbb vonásai

Az Egyház példás buzgalommal vezeklő és engesztelő gyermeke volt. Aszkézisével a szenvedő Krisztushoz kapcsolódva kérte Isten irgalmát önmaga és mások számára. Engesztelésének rejtett, de annál fontosabb része volt, hogy élete próbatételeit és keresztjeit türelmesen elfogadta és felajánlotta, az állapotbeli kötelességeit pedig hűségesen teljesítette. Böjtölt, alamizsnát osztott, önmegtagadásokat gyakorolt, és átjárta életét az imádság.

Mintegy harminc esztendőn keresztül *minden hétfőn, szerdán és pénteken* szigorú böjtöt tartott kenyéren és vízen. Megszívlelte és gyakorolta, amit már az Ószövetségben is gyakoroltak az engesztelés napján (Lev 16), amit az Úr példájával és szavával tanított, és amit az Egyház kezdettől fogva követett (Mt 4,2; 17,21; Mk 2,20; ApCsel 13,2). A mértékletesség erényével csillapította testét, hogy fölemelkedhessen lélekben és vezekeljen, engeszteljen bűnbánatban.

Bőkezű volt az *adakozásban*, ami legfőképpen a bűnösök megtérésére és a lelkek javára ajánlott fel. A kiadói működése során a hasznot sohasem kereste, de annál több időt, pénzt és energiát fordított rá, hogy Isten Országának örömhíre sokakhoz eljuthasson. De nemcsak a missziós és lélekmentő szándékkal végzett lap- és könyvkiadásban mutatkozott meg az áldozatkészsége, hanem, ha volt miből, titokban szívesen adott is azoknak, akik rászorultak.

Gyakorolta az önmegtagadást, alapszabálynak tekintve az Úr szavát: „*aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztjét*” (Lk 9,23). Böjtölése a test sanyargatása (Kol 3,5; Róm 8,13); idejének és energiájának feláldozása, a kívánságainak megtagadása és világnak való meghalása (Gal 5,24), bűnbánata és megannyi szentgyónása a régi ember levetése (Kol 3,3); Máriás missziója küzdelem a jóért (Róm 6,4).

Volt egy legalább két-három éven át tartó időszak, amikor minden csütörtökön éjszaka 23 óra és hajnali 1 között *virrasztott, engesztelt* a kereszt előtt és imádkozott az Úr Jézushoz. Éveken át végzett gyakorlataként emlékezhetünk arra is, hogy minden vasárnap éjfél és hajnali 1 (vagy néha 2) óra között a Gazdagréti Plébánia örökimádás kápolnijában szemlélte és imádkozta az Urat.

Gábor az imádság embere volt. Magyarországért, Mária Országáért, hazánk és nemzetünk lelki megújulásáért – ez a szándék állt engesztelő imádságának középpontjában. 2013 februárja és 2023 februárja között évente négyszer *böjti kilencedet hirdetett bíborosunkért, püspökeinkért*, mondván egyházi vezetőink kezében van jövőnk sorsa, „*hiszen az igazi harc hitben zajlik körülöttünk!*” A végigimádkozott kilenc böjti napon csak kenyeret és vizet vett magához – tíz évig engedte az egészsége. Az utolsó, 41. alkalmat külön hangsúllyal hazánk (Kárpát-medence) jövőjéért, hitbeli megújulásáért kérte, egyben hálát adva a 40 kilenced kegyelmi ajándékaiért.

Hallgatott védőszentjeire és követte példájukat. Gábor arkangyal az Ige angyala, Szűz Mária alázatos szolgálója, akitől az imádság, az alázat, az Oltáriszentség és az Istenszülő odaadó szeretetét tanulta, s mondotta vele együtt milliószor: „*Üdvözlégy, malasztal teljes!*”

Myrai Szent Miklós a hit védelmezője, a csodatevő szent, az *alamizsnálkodás* példaképe, aki segítségére volt a Krisztus istenségének az Oltáriszentségben való tiszteletében, a csodálatos égi jelekre való érzékenységében és a viszonzást soha nem váró egyházzolgálatában.

Az Oltáriszentségben rejtőző Jézus Krisztus iránt méltó imádattal és hódolattal viseltetett. Tudta, hogy a kézbeáldozás során az Oltáriszentségnek járó köteles hódolat nem valósul meg, és a Szent Test részecskéi iránt való nemtörődömség szentségtörés. A kézbeáldozás modern gyakorlata rombolja az Eucharisztia szentségébe és az egyházi rend szentségébe vetett katolikus hitet. Ezért Gábor mindig térdelve-nyelvre fogadta a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Példájával, szavával, cikkeivel és kiadványaival is hirdette, hogy *a térdelve és nyelvre áldozás hagyományos módja* az imádás és az istengyermeki lelkület apostoli hitletémenyből fakadó, biblikus kifejeződése, a vétel imádattal teljes módja, amely tökéletesen kimutatja és megvalósítja az Oltáriszentséget illető köteles hódolatot. Ez felel meg teljesen az Úr Jézus Krisztusról és az eucharisztikus jelenlétről szóló katolikus hitnek, jámborságnak és áhítatnak, a katolikus hagyomány szerves része, amely által megvalósítható az Oltáriszentséget illető köteles hódolat és védelem. E hitének megvallásáért számos megaláztatást és kigúnyolást viselt el, amit engesztelésül ajánlott az Eucharisztia nagyobb dicsőségére és a bűnösök megtéréséért.

Legnagyobb szabású tette az Oltáriszentség védelmében az volt, hogy az 1938-as budapesti Eucharisztikus Világkongresszus 75. évfordulójára megszervezte a *Váci Egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszust*, amely a helyi megyéspüspök áldásával 2013. május 10-11-én lett megtartva a váci székesegyházban, országos szintű érdeklődés, ezer fő jelenléte közepette.

Sokat foglalkozott az Oltáriszentség csodáival határon innen és túl, és buzgón terjesztette híriket, mert nyilvánvaló volt számára, hogy ezeket éppen azért kaptuk, hogy az Úr Jézus Krisztus valóságos szentségi jelenlétébe, valamint a papság szentségébe vetett hitünk erősödhesen. Szívén viselte azokat a Kárpát-medencei csodákat is, amelyek méltatlanul feledésbe kerültek, illetve azokat az eseteket, amelyek nem kaptak világos és egyértelmű egyházi kivizsgálást, és ahol nemcsak az elhanyagolás, de akár az indokolatlan eltussolás veszélye is fennáll. A csoda Isten szeretetének a jele, amely hittel és istenfélelemmel való közeledésre indít, ezért minden lehetséges esetet lelkiismeretesen meg kell vizsgálni, és ha valódi, akkor égi ajándékként kell megbecsülni.

A Városmajori Jézus Szíve Plébánián az Oltáriszentség rendkívüli kiszolgáltatójaként is működött, hogy ezáltal is segítse a testben-lélekben imádattal teljes vételt gyakorló híveket. Különösen is sokat köszönhetnek neki azok, akiket a Covid-19 alatti templombezárások idején rendszeresen szentáldozásban részesített.

Fájlalta, hogy az Anyaszentegyházban elburjázott a modernizmus, a protestantizmus, a hamis ökumenizmus és vallásközi párbeszéd mindenféle tévtana és megnyilvánulása, a hierarchia pedig a legmagasabb szinteken van megzavarodva. Az ördög átjárta a klérus sorait, és rendetlenség van a tanítás, a liturgia és a fegyelem terén, hitvesztés van; a próféta szava – „*verd meg a pástort, és elszélednek a juhok*” (Zak 13,7) – szemünk előtt teljesül. Engesztelő imádsága és missziója a hívő ember alázatos válasza volt az Úr Jézusnak a sötétség órájában szóló szavára: „*virrasszatok és imádkozzatok*” (Mk 14,38).

Nagy tisztelője volt a Fatimai Szűzanyának, aki megígérte Fatimában 1917. július 13-án, hogy újra eljövend, hogy kérje Oroszország felajánlását a Szeplőtelen Szívének, valamint az elsősombati engesztelések gyakorlatát. Az első ponteverdai jelenésben (1925. december 10.) az *elsősombati engesztelés* feltételeit világosan megadta a Szűzanya. Öt egymást követő elsősombaton szentgyónás, szentáldozás, rózsafüzér imádkozás és annak tizenöt titkáról egy fertály órát való elmélkedés – ezeket Gábor mindig nagy lelkiismeretességgel teljesítette, hogy hozzájárulhasson Szűz Mária Szeplőtelen Szívének diadalához. Legfőképpen pedig minden áldott napon imádkozta a rózsafüzért.

A Fatimából induló Stefano Gobbi atya Máriás Papi Mozgalmának lelkes tagjaként minden hétfő délután *cönákulumokat* tartott a Városmajorban a szentolvasóval, a „kék könyv” olvasásával, elmélkedéssel és Szűz Mária Szeplőtelen Szívének tett önfelajánlás megújításával.

Gábor komolyan vette Kovacsics Mária Natália orsolyita szerzetesnővérnek az Úrtól és a Szűzanyától kapott, Serédi és Mindszenty bíborosok által megvizsgált és elfogadott magánkinyilatkoztatásait, amelyben az Úr többek között egy engesztelő kápolna felépítését kérte a *Világ Győzelmes Királynője* tiszteletére a Budapest-Normafa Szent Anna-réten. Natália nővér még Regőczi István atyának mondta annak idején, hogy ameddig az Anna-réten nem épül fel a kért engesztelő kápolna, addig a Kút völgyi kápolna kell, hogy az engesztelés helye legyen. Natália nővérnek engedelmeskedve a *Kút völgyi Engesztelő Kápolnában* 2018 június óta minden áldott szombaton délután hosszú órákig tartó engesztelő imádságokat vezetett. Igen nagy áldozatokat hozva soha egyetlen alkalmat sem mulasztott el. Tudta, hogy a bíboros úr által 2023. december 8-án átadott építmény a Szent Anna-réten – a megtévesztő elnevezés ellenére – nem azonos azzal, amit az Úr Jézus Natália nővér által kért. Az Úr akaratának megfelelő kápolna megépítéséért mindhalálig rendíthetetlenül imádkozott. Az imaórákhoz egy több mint száz oldalas imakönyvet állított össze.

Az Istenszülő Szűz Mária szent ikonja 2008. február 17-én, Szent Liturgia közben fakadt csöndes sírásra, és mintegy öt esztendőn át könnyezett *Gyergyószentmiklós* egykori görögkatolikus, ma az ortodoxok által birtokolt templomában. Az alázatos, kicsiny, hívő lelket tisztítani, megvilágosítani és isteni malasztal eltölteni képes csodának a hatása Gábor szívét is elérte. Jelen volt a könnyezés kezdetének nagy ünnepélyességgel tartott X. évfordulóján, és meglátogatta Fájdalmas Anyánkat idén februárban is.

Nagy támogatója és hirdetője volt a *szőkefalvi jelenéseknek*, a folyó hó 17. napján szokásos ottani virrasztás és engesztelés rendszeres részvevőjeként az évek során hívek százaihoz juthattak el a kiadványai. Az erdélyi utazásokat mindig lelkesedéssel vállalta, a zarándokhelyen mint imavezetőre is számítottak.

Évek óta elsöpétekenként – ahogy tehetette – *Sükösdre* utazott, hogy ott tanúja lehessen Takács Zoltánné Rogács Mária keresztútjárásának, és hallhassa a látnok által közölt égi üzeneteket. Hitt abban, hogy Krisztus golgotai áldozata elevenedik meg előtte misztikus módon.

A szentolvasó a mindennapi imádságának középpontjában állt. Úgy tekintette a *rózsafüzért*, mint láncot, mely Máriához, Mária által Krisztushoz, Krisztus által pedig Istenhez kapcsol, aki a mi mennyei Atyánk. A keresztény tökéletesség alapvető eszközeként szemlélte a titkokban Krisztust, mélységesen meggyőződve II. János Pál pápa szavairól: „...a rózsafüzér a feszületre irányul: tőle indul és hozzá érkezik, mint maga az imádkozás is. Hiszen Krisztusban összpontosul a hívők élete és imádsága. Minden belőle indul ki, minden feléje irányul, minden általa jut el a Szentlélekben az Atyához.” (*Rosarium Virginis Mariae*, 36.)

Még mielőtt Sükösdre kezdett járni, hosszú éveken át elsöpétekenként az esti fájdalmas olvasót mondta imatársaival a Katolikus Rádióban.

Gábor nemzeti öntudatának középpontjában a Boldogságos Szűz Mária, mint Magyarok Nagyasszonya, Magyarország Királynője mélységes tisztelete állt. Különleges színfoltja volt a hazánk lelki megújulásáért végzett imaórákon való részvétele a *Magyar Szent Korona előtt az Országházban*. A többedmagával végzett imában, melyben olyan társai voltak, mint Bakos Batu vagy Csomor Lajos, abból a szent meggyőződésből fakadtak, hogy a Magyar Szent Korona Szűz Mária tulajdona, ekként Ő valóságos és örökös királynőnk hétköznapi értelemben is, és mi, a Szent Korona népei Regnum Marianum részei vagyunk.

Fáradhatatlanul imádkozott Budapestért, a gonosz hatalmának megtöréséért, a bűnösök megtéréséért. Megannyi éven keresztül, rendszerint egymást követő kilenc csütörtökön át, imacsoportot szervezett a kisbuszába. Pénzt és időt nem kímélve, újra és újra így hordozta *Budapest körül az Oltáriszentséget* egy pap segítségével, hintette körbe a fővárost exorcizált szenteltvízzel, szakadatlan imádság közepette. Boldogan emlegette, hogy 2015-ben a Keleti pályaudvart ellepő migránsok közvetlenül egy ilyen imádság után álltak fel és vonultak ki csoportosan, lázadás nélkül Budapestről és az országból.

Imaéletének része volt a magány és a teremtett világ közelségének a keresése, amit Leányfalun élt meg. Gyakran ide vonult vissza, hogy imádságnak és munkának szentelje idejét, egészen együtt az Úrral. A kertészkedést nagyon szerette, a Teremtő Istennel való együttes munkálkodásként gyakorolta. Nagy öröme szolgált, hogy élőhelyet biztosíthatott millió élőlénynek, növényeknek és állatoknak egyaránt. Különösen is kedvelte a madarakat. Kertjét tudatosan tette olyanná, hogy az minél változatosabb és gazdagabb élővilágnak adhasson otthont.

Lelkiéletének és sajtómissziós tevékenységének minőségét jellemzi, hogy olyan pap és szerzetes támogatók kísérték és támogatták útját, mint Barsi Balázs, Bazsó-Dombi Attila, Bocsa József, Dévényi Ferenc, Héray András, Jáki Teodóz, Katona István, Kemenes Gábor, Kovács Ervin Gellért, Regőczy István, Török József, Varga Lajos püspök.

„Most fölme gyünk Jeruzsálembe” (Mt 20,18)

Szűz Mária a Tengernek Csillaga volt Gábor életének tengerén. Mária által jutott Jézushoz, és tartozhatott szorosán az Úr tanítványai közé. *„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen.”* (Lk 9,23) És Gábor fölvette keresztjét minden áldott nap, és így közeledett Mestere nyomában a Golgota felé.

A Tengernek Csillaga folyóirat ezen esztendőben különösképpen indult. Az Egyházban egyre elhatalmasodó zavarodottság, amely jelenleg a „szinodalitás szinódusán” kulminálódik, valamint az „idők jelei” az élet minden területén arra ösztökélték, hogy 2024-ben csak fél éves előfizetési lehetőséget kínáljon.

2024. február 17. napján újra ellátogatott Gyergyószentmiklósr a, hogy részt vegyen a Könnyező Szűzanya köré gyűlt engesztelők imádságában és lelkigyakorlatán.

Égi indíttatásra, nagy anyagi áldozattal *útikeresztet állított* szeretett szülőföldjén, Leányfalun, a Sasülés u. 13. szám alatt, Isten nagyobb dicsőségére. A keresztet Szalay Zoltán, Leányfalu plébánosa áldotta meg 2024. július 13-án. Talpazatára a következőt vésette: *„Engedelmes volt értünk mindhalálíg, és pedig a keresztalálíg.”* A Filippiekhez írt levél verseit (Fil 2,8–9) idéző ének a passió lényegét foglalja össze.

Az Úr Jézusnak nagycsütörtök éjjelén Péterhez intézett keserű szava – *„Még egy órát sem tudtok velem virrasztani?”* (Mt 26,40) – az Egyház eme sötét óráiban Gábor számára azt jelentette, hogy fokoznia kell a vállalt vezeklést és engesztelést. A leányfalui keresztállítás óta a szokásosnál is korábban kelt, ahogy mondogatta, *„fél óra ima minden nap Szűz Máriának, Jézusnak, az utolsó időkben, hogy Magyarország kimaradhasson a háborúból”*. Azzal is számot vetett, hogy keresztállításával különös támadását vívhatja ki a sátáni erőknek.

Betegsége, búcsúja

Szeptember 15-én került a Kútvölgyi Kórházba. Betegségének tüneteit kezelték, de kiváltó okát nem találták. Felismerte, tudta, hogy ez a szenvedés engesztelő életének a csúcsára, a Golgotára vezeti el. Még a kórházi lét kezdetén meggyónt és felvette a betegek kenetét. Teltek a napok, a kilátástalanság és a bizonytalanság terhe és kísértései közepette Gábor kitartott az imádságban. Megsúgta nekem, hogy szenvedését különösképpen is felajánlja szeretett hitveséért és házasságukért. Október elsőszoombatján majdnem úgy tűnt, hogy nem tud szentáldozáshoz járulni, de aztán meghallotta ezt az Irgalmasrendi Kórház lelkésze, Kelemen Ervin atya, aki rögtön útnak indult és még napnyugtakor megáldoztatta. Október 8-án engedték haza a kórházból. Kevés olyan beteg van, akinek a felépüléséért legalább húsz szentmisét mondatnak, és több százan imádkoztak.

Végső napjainak kezdete Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepe (szept. 14.). A Fájdalmas Szűzanya (szept. 15.) kísérte kórházba, ahol a Kútvölgyi Szűzanya vette karjaiba, s Magyarok Nagyasszonya (okt. 8.) vitte Őt haza. Otthon minden áldott reggel szívébe fogadta az Eucharisztikus Krisztust. Így volt ez az utolsó napon is, amikor már az ágyból fölkelni sem volt ereje. Október 13-án – a Szűzanya utolsó fatimai jelenésének napján 1917-ben – felajánlotta életét a Szűzanyának, Aki megtartotta ígéretét, elküldte hozzá Szent Fiát, és vele volt utolsó órájában. Szentségekkel megerősítve, imádsággal az ajkán, szeretett családja körében szenderült el...

Urunk Kereszthalálának órájában, kedden (a hagyomány szerint Anna e napon szülte Máriát), Avilai Szent Teréz – aki a két lábon járó, gyakorlatias, mégis misztikus élet példája – napján (okt. 15.). A szentföldi Karmel-hegyen Illés barlangja a Stella Maris Monostorban található...

Azt hiszem, minden reményünk megvan arra, hogy most a Szűzanya, Tengernek Csillaga áll mellette az ítéletkor... „*Paradicsomba vezessenek az angyalok Téged, és fogadjanak a szentek, mikor érkezel, s a mennyei Jeruzsálembé vezessenek be Téged!*” **Requiescat in pace! Amen.**

Üdvözlégy Mária, malasztal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Amen.

Fülep Dániel

MEGJELENT A TENGERNEK CSILLAGA 2024. NOV. – DEC. XXIX/6. SZÁMÁBAN.